

Jane
Austenová

Catherine
Austenová
Hubbacková

Mladší sestra

Díl I.

„A podědili její vkus i ostatní z rodiny?“ otázala se Emma. „Dává například její syn přednost podivnému před krásným?“

Pan Howard se na Emmu tázavě podíval, jako by se chtěl zeptat, co ji k takové otázce vede. Pak odpověděl poměrně vážně, že vkus a názory lorda Osborna nejsou ještě zformované.

„K určitému druhu krásy ale netečný není,“ zvolala Elizabeth šibalsky. „Alespoň podle toho, co jsem o něm v poslední době slyšela. Rozhodně si jí všímá.“

Jakkoliv dlouho o tom Emma přemýšlela, nedovedla přesně pochopit, proč je téma vkusu jeho lordstva pro pana Howarda tak nepříjemné. Ta krátká debata měla za následek očividné ochlazení a větší odstup ve způsobu, jakým ji teď oslovoval. Nechápala to a trápilo ji to. Po zbytek večera však již tato odtažitost neopadla a Emminy nepříjemné pocity zmírnila jen skutečnost, že pana Howarda přesvědčily, aby jim nahlas předčítal.

Počasi následujícího rána nedávalo mladým dámám příliš nadějí na brzký návrat domů. Po pravdě řečeno však snášely toto dobrovolné vězení bez výraznější újmy. Snídaně proběhla v příjemném duchu a dámy pak společně usedly, když se náhle otevřely dveře a objevila se hlava lorda Osborna.

„Mohu dál?“ zeptal se, přidržuje rukou dveře. „Zdá se, že je zde velmi mile.“

„Nás určitě nerušíte, pane,“ řekla paní Willisová laskavě a zároveň bodře. „Ovšem jen pokud s sebou nemáte žádného psa.“

Vešel tedy a složil poklonu všem přítomným dámám a pak se obrátil k ohni.

„To jsem potřeboval,“ pronesl. „Neumíte se představit, jak příjemné je to po tom mrazivém povětrí,“ usedl a natáhl nohy směrem k ohni, aby se usušil. „Slyšel jsem, že jste zde včera večer uvízly kvůli sněhu,“ podotkl směrem k Emmě.

„Skutečně, pane?“ řekla nezúčastněně.

„Ano, má matka chtěla nutně vědět, kdo že to k Howardovi přijel, a tak jsem to zjistil. Mám vám vyřídit sestřiny pozdravy, nebo že vás ráda pozná, nebo něco na ten způsob. Jakmile zametou cestu, přijde se s vámi seznámit.“

Emmu toto prohlášení uvedlo do rozpaků. Netoužila po návštěvě slečny Osbornové, ani po její přízni. Ono oznámení nicméně vzbudilo u její nové přítelkyně tak málo údivu a emocí, že si začala myslet, že jde možná o běžnější záležitost, než jak původně předpokládala. Pocity sester rozhodně nebyly stejné, byť vedly k témuž. Obě by se byly raději setkání se slečnou Osbornovou vyhnuly. Elizabeth proto, že se bála, že bude šokována a znechucena jejich nízkým životním stylem, který snad vzbudí i její posměch. Emma pak o seznámení nestála

především proto, že se obávala, že dotyčná mladá dáma bude vzhledem k nadřazenosti svého původu a osudu očekávat jistou úslužnost a pokoru, které však Emma prokazovala jen osobám výjimečně talentovaným nebo hodnotným. Když ale viděla, jak uvolněně zde lorda Osborna přijali a jak vlažně všichni vyslechli plán jeho sestry, přijala svůj úděl a byla připravena klidně přijmout svůj díl seznámení.

Koneckonců, i když byla slečna Osbornová baronova dcera a žila na zámku, mohla mít stejný vkus jako lidé z fary. Třebaže cestovala v kočáře se čtyřspřežím, mohla milovat rozmanitost a novost stejně jako ten, kdo jezdí skromnou bryčkou. A snad i pro ni za tak chmurného dne, kdy bylo těžké ukrátit si dlouhou chvíli, měla naděje na nové seznámení své kouzlo.

„Cesta sem není zase tak zlá, jak byste si mysleli,“ pronesl lord Osborne jen tak, aniž se ho někdo ptal. „A směrem k vám je chráněná před větrem. Překvapilo by vás ale, kolik je místy naváto sněhu. Je nemožné, slečno Watsonová, abyste tudy dnes projely.“

„To jim ani nedovolíme,“ odpověděla jejich hostitelka, „dokud se neujistíme, že silnice jsou dobře sjízdné. Bylo by nelidské je teď posílat ven.“

Následovalo krátké ticho. Lord Osborne se posadil ke krbu a pozoroval Emmu, která zvolna pokračovala ve své práci. Paní Willisová vzápětí znovu navázala hovor s Elizabeth, přerušovaný jeho příchodem, a rozprávěla o nejlepších metodách chovu domácí drůbeže.

Když si slečna Watsonová postupně zvykla na to, že jim naslouchá lord Osborne, postupně se vzpamatovala. A ač by si při jeho příchodu nevzpomněla, ani čím krmit kuřata, během sotva půlhodiny odhalovala své společníci ta nejskrytější tajemství chovu těchto pernatých zvířat.

Náhle do místnosti vběhl malý Charles Willis a zastavil se u Emmina vyšívacího stolku.

„Copak, Charlesi?“ zeptal se lord Osborne. „Nevidíš mě snad? Ty se mnou dnes nemluvíš?“ zeptal se chlapec, pevně ho chytil za límec a přitáhl si ho k sobě.

„Promiňte, pane,“ omlouval se Charles a marně se snažil vysoukat se z lordova sevření, aby se mohl vrátit na své místo.

„Povídám, Charlesi,“ pokračoval mladý muž, „čím to, že ti dnes škola skončila tak brzo? Jsou snad prázdniny? Nebo strýček lenoší? Podle všeho jsi ještě nikdy nekončil před polednem.“

„Byli jsme velmi pilní,“ odvětil Charles, „oba jsme se moc snažili, aby bylo vše brzo hotové a my se mohli vrátit do salonu, protože tam jsou slečny Watsonovy.“

„Ale nechceš snad říct, že máš slečny Watsonovy raději než latinskou gramatiku nebo řecká slovesa? To by bylo zcela nepřipustné.“

Charles se zasmál: „A vy, pane, latinskou gramatiku tak milujete?“ zeptal se uličnický.

„Já? Ach ne, já se tu svou učil už dávno. A jelikož jsem přežil všechny ty rány rákoskou, troufám si říct, že to na

mně nezanechalo vážnější následky. Teď mi ale pověz,“ dodal šeptem, avšak dostatečně zřetelným, aby ho slyšeli všichni v místnosti. „Kdopak z vás víc pospíchal, ty, anebo strýček? Nebo snad nemá slečny Watsonovy tak rád jako ty, Charlesi?“

„Ujišťuji vás, že se těšil tak jako já – a myslím, že Emmu má rád úplně stejně,“ zašeptal Charles svou odpověď.

Lordu Osbornovi nebylo zcela zřejmé, zda Emmě ve hnala ruměnec do tváří Charlesova odpověď, nebo mrzutost nad neposlušným uzlíkem na niti, který se marně snažila rozmotat. Pomyslel si nicméně s obdivem, že výsledek je tak jako tak velmi hezký, a dál z ní nespouštěl oči. Náhle vešel do místnosti pan Howard.

Svižný krok a neskrývaně šťastný pohled, s nimiž přicházel, se střetly s nečekaným šokem, když zde uviděl svého mladého žáka. Rozpačité ho pozdravil a na chvíli zaváhal. Pak si přitáhl židli ke slečně Watsonové a její sestře a sedl si ke stolu naproti nim.

Na chvíli se rozhostilo ticho. Lord Osborne našel dostatečnou zábavu v rozjímání nad měnícím se odstínem Emminých tváří, zatímco pan Howard si pohrával s tužkou, kterou sebral se stolu a od níž vůbec nezvedal zrak.

„Zdá se, že vaše lordstvo již překonalo svou averzi k chladu,“ řekl po chvíli, „když se vydalo ven pěšky za takového dne. Byl bych řekl, že vás k takovému činu nic nepřinutí.“

„Lidé se mění,“ odvětil lord Osborne, „a s dostatečnou motivací dokáže člověk cokoliv. Chci říci, že jeden

může obrátit list, jak říkaly mé chůvy. Ani mé nové já nepoznáte.“

Následovala další pauza, kdy lord střídavě křížil a zase nekřížil nohy. Nakonec vzal pohrabáč a prohrábl oheň. Emma si začala z celého srdce přát, aby se již vrátil na zámek, neboť upřené pohledy, které na ni vrhal, jí byly velmi nepříjemné. Doufala, že jeho odchod sejme podivnou kletbu z pana Howarda a probudí ho opět k životu.

Na onu kýženou chvíli si ale musela ještě chvíli počkat, neboť pro mladého šlechtice měl farní přijímací pokoj zjevně větší kouzlo než zámecké komnaty. I poté, co zoufalý Howard vstal a odešel ze salonu, seděl lord Osborne dál v tichém obdivu nad Emminým zarděním.

Naději na změnu přineslo až kolem poledne zazvonění zvonku. Paní Willisová vykřikla úžasem a lord Osborne prohodil: „Vsadím se, že je to má sestra.“

A měl pravdu. Zahalená do kožešinového pláště, který by zřejmě odolal i sibiřskému mrazu, vstoupila slečna Osbornová s úmyslem navštívit slečnu Emmu Watsonovou, jak hned sama prohlásila. Byla to drobná mladá žena s temperamentními způsoby, bystrýma temnýma očima a veselým výrazem. Byla dosti pohledná a vzhledem k jejímu původu by se dalo říci i krásná. Ačkoliv – kdyby se netěšila výhodám svého postavení a módního oblečení – kdyby byla ve skutečnosti slečnou Watsonovou a nikoliv slečnou Osbornovou, zřejmě byste si jí podruhé ani nevšimli. Byla však nebývale zdvořilá

a projevovala příjemné způsoby. Zapojila se do hovoru tak výmluvně, jako by pro ni bylo úlevou uniknout ze sálů matčina domu do příjemné a nevázaně veselé atmosféry na faře.

„Kde je dnes váš bratr, paní Willisová?“ optala se hned. „Utekl snad přede mnou? Nemyslí si snad, že se mu chystám vyčinit za jeho včerejší dezerci ze zámku? Nemusí se nijak obávat. Měl pádný důvod a vše je odpuštěno.“

„Před chvílí zde byl. Nedomnívám se, že by si kvůli včerejšku dělal velké starosti – zřejmě je jen momentálně něčím zaneprázdněn. Dám mu vědět, že jste tady.“

„Ach ne, prosím, nerušte ho. Velmi ctím jeho poslání i dobro jeho farníků. Co bych si počala, kdyby mu mou vinou unikla nit argumentace či krásný řečnický obrat? Jak bych takovou újmu ospravedlnila? Nechme ho v klidu psát jeho kázání.“

Paní Willisová přitakala.

Slečna Osbornová to možná nečekala, neboť vzápětí dodala: „Nejsem si nicméně jistá, jestli byste ho přece jen neměla zavolat, protože nám může sdělit svůj názor na návrh, který jsem pověřena vám vyřídit. Není to nic menšího, než že jste dnes večer všichni zváni na zámek, abyste s námi povečeřeli.“

Bylo by vskutku nesnadné přesně popsat výraz a pocity Elizabeth Watsonové. Říci, že byla překvapena, by vystihlo jen zlomek toho, co cítila. Představa, že se dožila dne, který přinesl takové pozvání, ji tak ohromila, že jí

připadalo, jako by jí život dosud nepřichystal větší překvapení. Takové pozvání však nebylo možné přijmout. Nevěděla totiž, jak se při takové příležitosti chovat a neměla ani odpovídající toaletu. Jejich nejlepší šaty, jakkoliv snad nedostatečné pro návštěvnice zámku Osbornů, nyní tiše spočívaly v Elizabethině šatníku.

Po návrhu slečny Osbornové zavládlo mezi těmi, jimž bylo adresováno, krátké, váhavé ticho.

„Možná potřebujete trochu času,“ zvolala, když viděla jejich odezvu, „abyste si mohli vše promyslet. Nechci na vás spěchat s odpovědí. Zvažte vše, paní Willisová, ale pokud můžete, přesvědčte své přátele, aby naše pozvání přijali.“

„Obávám se –“ řekla Elizabeth, vyčerpaná přemítáním nad svými bezvýhodnými pocity, „obávám se, že si budeme muset to potěšení – měla bych spíše říci tu poctu – odepřít. Vskutku na to nejsme nijak připravené a ani nemáme pro takovou příležitost vhodné šaty...“ Odmlčela se v obavě, že udělala něco špatně, když tak otevřeně pojmenovala pravý stav věci.

Slečna Osbornová na ni udiveně pohlédla, jako by ji nikdy předtím nenapadlo, že ne každý musí mít dostatečně velkou garderobu.

„Bylo by mi líto, kdyby se měly vyskytnout nějaké obtíže,“ zvolala. „Šaty, které jsou dobré pro paní Willisovou a pana Howarda, budou jistě dost dobré i pro nás. Nebudeme v nejmenším nic namítat, pokud přijdete tak, jak jste. Učiníte nám tak velkou laskavost. Nedoká-

žete si představit, jak příšerně se nudíme v takovém počasí! Mamá podřimuje u krbu a my se slečnou Carrovou sedíme, díváme se na sebe a doufáme, že se něco stane. Sníh je vždy protivný, ale tady na zámku je to ještě podstatně horší. Vše je zcela ochromeno a my trpíme splínem. Prosím, jak se mám odvážit předstoupit před lady Osbornovou s již druhým odmítnutím?“

„Doufám, že se lady Osbornová včera příliš netrápila zamítavým vzkazem mého bratra,“ řekla paní Willisová s mírnou nervozitou.

„Nemohu říci, že by nebyla zklamaná,“ odpověděla slečna Osbornová vesele. „Panuje tam teď taková melancholická a otupělá nálada. Ale úplně panu Howardovi jeho nedodržení slibu odpustím, pokud svou chybu odčiní tak, že dnes večer přijde a přivede vás s sebou.“

Mezitím si lord Osborne přisunul svou židli blíže k Emmě a tlumeným hlasem ji přemlouval, aby přijala nabídku, kterou jim jeho sestra právě učinila.

„Opravdu přijďte. Zdá se, že máte až příliš dobré srdce, než abyste řekla ne, a jsem si jist, že jste nesmírně vstřícná.“

Emma zavrtěla hlavou a potlačila úsměv.

„A to co říká vaše sestra o šatech, to je nesmysl. Tedy nechci říct, že by mluvila nesmysly, ale je pošetilé starat se o oděv. Vypadáte velmi hezky – konečně jako vždy – a nám na vaší róbě ani v nejmenším nesejde. Matka se sestrou mají tolik noblesního oblečení, že i kdyby na

tom záleželo, bude jim opravdu jedno, jestli uvidí o róbu víc nebo míň.“

Jakkoliv to Emma považovala za velmi pravděpodobné, na jejich situaci to nic neměnilo. Vždyť jak by někdo mohl očekávat od mladé dámy, že ji utěší skutečnost, že její vzhled je jejím společníkům lhostejný?

Slečně Osbornové bylo jasné, že dámy chtějí dané téma probrat mezi sebou. Opustila jej tedy a poté, co v přátelském duchu pohovořila o zcela bezvýznamných věcech, odešla. Ujistila je však, že kdyby se rozhodly večer strávit na zámku, pošle pro ně kočár, aby je přivezl. Přemluvila zároveň svého bratra, aby se vrátil s ní, což Emma kvitovala s velkou úlevou, neboť ji už jeho věčné pohledy vyčerpávaly.

Sotva se za nimi zavřely dveře, Elizabeth se zhluboka nadechla a zvolala: „Ach, paní Willisová, povězte mi, co bychom měly udělat. Určitě bych mnohem raději odmítla, kdyby to šlo. Ale možná by to nepovažovali za správné. Musím říct, že kdybych se tak nebála, ráda bych si zámek prohlédla i zevnitř a viděla, jak se tam žije.“

„Myslím, že nemusíte mít strach,“ odvětila paní Willisová s dobrosrdečným úsměvem. „Troufám si říct, že pokud se rozhodnete tam jít, určitě to přežijete. Lady Osbornová je nepochybně poněkud nepřístupná. Ale i když se nesnaží udělat nic pro to, aby byla příjemná, nepříjemná vlastně také není. Rozhodně ne víc než pěkný kus nábytku – obraz nebo něco podobného. A jsem

presvědčená, že na zámku se budete bavit víc než v našem skromném salonu.“

„Ale my opravdu nemáme žádné šaty vhodné pro takovou příležitost,“ znovu namítla Elizabeth.

„Na zámku si dobře uvědomují okolnosti, za kterých jste přijely, a tudíž vědí, že jste nepřipravené. Nemyslím si tudíž, že by tohle byla nepřekonatelná překážka. Musíte se samy rozhodnout podle toho, co chcete.“

V té chvíli se do salonu vrátil pan Howard. Jeho sestra ho ihned začala zpravovat o návštěvě ze zámku a doručení pozvání. On ji však přerušil s tím, že již o všem ví. Potkal slečnu Osbornovou s bratrem, když odcházeli z domu, a část cesty je doprovodil. Když hovořil, díval se na Emmu, která se zarděla při náhlé představě jeho možného vztahu k oné mladé dámě ze zámku. Nedokázala nicméně přesně určit, proč by ji při této představě mělo polévat horko a rudnout tváře. Pokud mezi nimi nějaký vztah byl, nebyla to jistě ani v nejmenším její starost. Bývala by byla raději, kdyby dokázala lépe ovládnout svůj vzhled i své pocity, neboť se obávala se, že její stud vyradí, nač právě myslí. Bylo ale zbytečné se znepokojovat tím, že by pan Howard správně uhodl, co jí běželo hlavou. Jeho fantazie se ubírala zcela jiným směrem a Emmino zardění připisoval jejím myšlenkám na lorda Osborna. Domníval se, že ji těší vědomí, že veškerá pozornost směřuje jen k ní, a byl značně překvapen, že slečna Osbornová tak pří-

mo a rozhodně podporuje obdiv svého bratra. Spíše by čekal, že bude jednat povýšeně. Kdyby byl ovšem mohl vyslechnout rozhovor, který na toto téma proběhl na zámku, byl by lépe rozuměl mechanismu, jenž poháněl sled událostí.

„Proč chcete udržovat tak důvěrné vztahy se sestrami Watsonovými?“ zeptala se slečna Carrová své přítelkyně, když uslyšela její záměr.

„Líbí se mi zejména vzhled Emmy Watsonové,“ odpověděla mladá dáma. „Její tvář má osobitý výraz a v jejích gestech je jistá elegance, které obdivuji.“

„A takto běháte za každou dívkou, která má pěkné způsoby a osobitý výraz, Roso?“ optala se přítelkyně znovu, tentokrát už mírně pohrdavým tónem.

„Prostě se mi nelíbí ty, jež to postrádají, Fanny. Skrývá se za tím ale víc – mám totiž dojem, že se líbí panu Howardovi.“

„No dobrá, ale co s tím? Co máte společného s tím, co se líbí panu Howardovi?“ optala se slečna Carrová pichlavě a zvědavě si přítelkyni prohlížela.

„Jsem trochu na rozpacích, zda vám to mám vysvětlit, Fanny.“

„Nijak se prosím nerozpakujte a vše mi hned vyličte. Umírám zvědavostí poznat, co vás k takovému chování vede.“

„Nepovím vám nic, dokud se nepřestanete tvářit tak chápavě. Vaše potutelné úsměvy mne nabádají, abych raději mlčela.“

„Když mi to nepovíte, Roso, řeknu vám přesně, co si myslím. Poslouchejte: pan Howard podle vás obdivuje Emmu Watsonovou a vy tu známost podporujete, abyste jim ji pak mohla překazít. Není to pod vaši úroveň?“

„Tak to vskutku není!“ zvolala slečna Osbornová a pohrdlivě hodila hlavou. „A měla bych plné právo zeptat se vás na totéž. Přísahám, že jsem vskutku polichocena vaším ‚dobrotivým‘ názorem na mne. A pokud se snižuji k pletichaření, pak ne proto, abych přinesla hanbu tomuto domu, nebo podporovala vztahy, které ho nejsou hodné. Prozradím vám tedy své skutečné pohnutky – ačkoliv se je stydím byť jen zmínit, dokonce i před vámi. Má matka, pokud jste si toho nevšimla, chová jistou náklonnost k...“

Slečna Osbornová se odmlčela, jako by nevěděla, jak dál.

Její přítelkyně tonula v rozpacích: „Chová náklonnost ke komu – k Emmě Watsonové? Opravdu nechápu.“

„Ne, k panu Howardovi,“ zašeptala slečna Osbornová stydlivě. „A já bych dala nevím co, kdyby se oženil a zmizel z jejího dosahu.“

„Máte naprosto pravdu – to je velmi rozumné,“ pronesla slečna Carrová chladně, hrajíc si prsty se svými lokny. „Ale jak vaše blahosklonnost k této Emmě

může ovlivnit Howardovo zaujetí? Podle mne by bylo lépe nechat ho být.“

„To si nemyslím,“ odvětila slečna Osbornová rozhodně. „Při volbě hostů bylo postavení Watsonových vždy považováno za velmi nízké. Těch pár lidí, které známe, je rozhodně nepovažuje za příliš úctyhodné. Obávám se tedy, že by pan Howard, zvyklý na lepší společnost, možná zaváhal, než spojí svůj osud s lidmi podstatně nižšího postavení, než jakým vynikají ti, s nimiž se stýkal dříve.“

„Nedomnívám se, že by rozlišoval takové nuance, pokud už v té slečně našel zalíbení. Vše se jistě bude dobře vyvíjet i bez vaší intervence. Znovu tvrdím, že byste si toho raději neměla všímat.“

„Velmi si ale pana Howarda vážím a ráda bych dobře vycházela i s jeho ženou.“

„Počkejte tedy, až nějaká paní Howardová bude.“

„Pokud ji budu teď přehlížet, nebude pak méně nakloněna tomu, stýkat se s námi?“

„Nemusíte ji přece přehlížet. Chovejte se k ní uctivě, pokud chcete, ale proč ji vyhledávat, když to není nutné?“

„Protože předpokládám, že jejich sňatek, ať už k němu dojde kdykoliv, vyvolá jisté spory, a ráda bych, aby věděli, že ve mně mají přítele.“

„Inu, není pochyb, že se vás tato záležitost dotýká více než mne, a nerada bych vám něco diktovala. Myslím ale, že pletichaření je vždy nebezpečné.“

„Kromě toho,“ pokračovala slečna Osbornová, měnic svou argumentaci, „Emma Watsonová je sama o sobě velmi příjemná společenská dívka a bude pro nás nepochybně přínosem, když teď na zámku nemáme žádnou společnost.“

„Co vás vede k té domněnce? Vždyť jste s ní nikdy nepromluvila ani slovo! Jak tedy můžete tvrdit, že je společenská?“

„Samozřejmě to neříkám z vlastní zkušenosti. Ale udělala jsem si úsudek z toho, co mi vyprávěla paní Willisová a její bratr.“

„A stejně tak váš bratr,“ podotkla slečna Carrová významně. „Zdá se, že se velice snaží se s ní seznámit.“

„Kdo? Můj bratr? Ano, myslím, že ji obdivuje. Jde ale o velmi pasivní druh obdivu a je zhola nepravděpodobné, že by ho vedl k nějakým unáhleným závěrům.“

„Připouštím, Roso, že se zde můžete cítit osamělá, a proto snad toužíte po nějaké provinční přítelkyni. A jestli jsem nabyla dojmu, že si hosty nevolíte dle svého obvyklého úsudku, pak mne prosím omluvte.“

„Nechápu, proč máte vůči ubohé Emmě Watsonové takové předsudky. Určitě na ni nežárlíte? Přiznejte se: že jste se zamilovala do pana Howarda?“

„Nikoliv,“ odvětila slečna Carrová a studem jí zrudly tváře.

Lady Osbornová proti návrhu své dcery nic nenamítala. Zajistí si tak plný počet hráčů ke karetnímu stolu a pan Howard se navíc nebude moci vymlouvat. Její hrdost nestála tentokrát ničemu v cestě. Postavení všech osob nešlechtického původu považovala za tak nízké, že její vznešený pohled už dále nerozlišoval jednotlivé úrovně. Jedna nebo dvě úrovně, více či méně, na tom nesešlo. Nebyla tedy ani v nejmenším proti tomu, aby přijali nové svědky její dokonalosti. Naopak ji spíše těšila představa, kolik závidy a úžasu vyvolají její šperky, ekvipáž a vznešený styl.

Vedena těmito „láskyplnými“ pohnutkami, povolila své dceři, aby činila, jak uzná za vhodné. Jediný, kdo se zdál být celou situací znepokojen, byla slečna Carrová. Její protesty se nicméně ukázaly být zcela marné.

KAPITOLA IX.

Vraťme se nyní ke společnosti na faře, kterou jsme opustili právě ve chvíli, kdy probírala pozvání na zámek.

Elizabeth se náhle obrátila k sestře a zvolala: „Mimochodem, Emmo, zatím ses na dané téma nijak nevyjádřila. Jsi v celé věci zainteresována stejně jako my. Co si o tom návrhu myslíš – chtěla bys jít?“

„Ano, myslím, že chtěla,“ odpověděla Emma s odvážnou upřímností. „Slečna Osbornová se zdá být příjemná dáma a předčila má očekávání. Jsem opravdu zvědavá, jak zámek vypadá zevnitř.“

„Ach, Emmo, jsem ráda, že už ses zbavila své hrdé netečnosti a snížila se ke zvědavosti tak, jako většina z nás,“ zvolala její sestra.

„Opravdu si, Elizabeth, myslíš, že jsem předstírala nezájem?“

„Přišlo mi to tak. Za sebe mohu říci, že nemám zábrany přiznat si svá přání. Nemůžu se dočkat, až Toma Musgrovea překvapím svou znalostí způsobů a názorů těch, kteří vládnou zámku Osbornů a o nichž on tolik hovoří.“

„Pak tedy mohu konstatovat, že je vše domluveno,“ poznamenala paní Willisová, „a Charles může ihned zaběhnout na zámek se vzkazem. To bude jeho díl zábavy.“

V šest hodin vyrazila společnost z fary. V rozechvělé Elizabeth soupeřila zvědavost s obavami, takže pochybovala, zda si vůbec dokáže toho večera užít. Emma na něj naopak skoro nemyslela, neboť byla zabraná do úvah o změně v chování pana Howarda, kterou nebyla s to pochopit. Celé odpoledne byl jiný, než jakým se zdál být ráno. Skutečnost, že se od nich nadlouho vzdálil, nebyla v souladu s tím, že podle Charlese předtím spěchal, aby se k nim mohl připojit. Když ji oslovoval, byl v jeho hlasu chlad zcela nepodobný dřívější vřelosti a upřímnosti. Bolelo ji to. Neustále si představovala, že provedla nebo řekla něco, čím v jeho očích klesla. Nemohla ale přijít na to, co to vlastně bylo.

Ponořená v myšlenkách si sotva všimla velkolepé haly, impozantního schodiště a elegantních předpokojů, kterými procházeli, a z jejího obluzení ji probrala až oslnivá záře světel v salonu. Lady Osbornová byla v pokoji sama. Seděla na sofa a ani nevstala, aby je přivítala. Jen paní Willisové podala svou dlouhou, štíhlou ruku, bohatě zdobenou šperky, a zdvořilou poklonou pozdravila její společníky.

Elizabeth, vyděšená blízkostí takové vznešenosti, udělala rychle několik kroků zpět a málem porazila Emmu, když jí bezděčně stoupla na nohu. Dopadla do vzdáleného křesla a snažila se znovu popadnout dech a najít ztracenou rovnováhu.

Lady Osbornová vyzvala i ostatní dámy, aby se posadily. Když si po chvíli všimla, že se pan Howard také

stáhl zpět, jako by zvažoval, že uteče oknem, upustila elegantní stínítka, které držela v ruce. Nebylo to však úspěšný tah, neboť paní Willisová byla tak blízko, že zvedla jejímu lordstvu stínítka dřív, než mohl její bratr zasáhnout. Lady Osbornovou to ale nevyvedlo z míry. Prohodila několik zdvořilých slov s paní Willisovou a pak zničehonic poznamenala:

„Ach, vy nemáte žádnou podnožku, paní Willisová! Prosím, vezměte si moji – pan Howard mi bezpochyby přinese jinou.“

Vyzvaný džentlmen byl tak přinucen jít blíž a vzápětí mu lady Osbornová s horlivou uctivostí nabídla místo na sofa vedle sebe.

Emma mezitím se zájmem, ale možná spíše s úžasem, uvažovala o své hostitelce. Lady Osbornová bývala proslulou kráskou a její róba dávala znát, že se práva na takové označení ještě nevzdala. V jejích stále hustých vlasech se proplétaly šperky s květinami, ramena a šíji měla spíše odhalené a její paže a prsty byly bohatě ozdobeny. Svou nádhernou róbu si uhlazovala dosud bílou a jemnou, byť poněkud hubenou rukou. Na jejím chování k panu Howardovi však bylo něco, co Emmu vskutku zarazilo. Vzbuzovala v ní dojem, jako by si přála upoutat jeho pozornost a zapůsobit na něj, což bylo v markantním rozporu s jejím věkem a postavením. Ne že by byla stará – Emma se v *Genealogii šlechticů* dozvěděla, že jí nemohlo být více než pětáctýřicet let a ani na ty vypadala. Ale byla matkou dospělého syna a dcery a vdovou po

šlechtici a podle Emmina úsudku by se k ní lépe hodilo důstojné a zdrženlivé chování, vznešené a tiché. Pak by jistě měla o jejím charakteru lepší mínění.

Na své postřehy však měla jen chvilku, neboť náhle vstoupila slečna Osbornová. Tato mladá dáma byla svým záměrně civilním oděvem v nápadném protikladu ke své matce. Nijak se neozdobila, až na několik květin, a očividně se snažila přiblížit se svou toaletou co nejvíce tomu, v čem byli nuceni přijít její hosté. Usedla mezi sestry a zapředla hovor s Emmou. Ještě neřekla ani pár vět, když se v jedněch dveřích objevila slečna Carrová a v druhých mladý pán domu. Teď již byla jejich sešlost úplná.

Lord Osborne všechny pozdravil krátkou poklonou a zamumlal: „Rád vás vidím.“ Pak se přesunul k sofa a postavil se vedle něj, aby byl co nejblíže Emmě. Opřel se o loket a začal se věnovat své očividné zálibě, totiž sledování Emminy tváře.

Slečna Carrová mezitím došla ke krbové mřížce a chvíli zůstala stát u ohně. Poté přistoupila k lady Osbornové a položila jí jakousi bezvýznamnou otázku, čímž odvedla její pozornost od pana Howarda. Ten si očividně oddychl. Okamžitě vstal a uvolnil slečně Carrové místo. Lady Osbornová se zdála být mrzutá, ale slečna Carrová na to nehleděla a přesně dle svého plánu se posadila vedle lokte lorda Osborna, čímž učinila přítrž pokusům jejich hostitelky o flirtování s duchovním. Věděla, že to slečně Osbornové udělá radost.